

CATALVNYA SOCIAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

APARTAT 273

BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

El Sometent

La discussió del projecte de tinença d'armes, al Congrés, l'acaba de posar d'actualitat. Perquè s'ha de dir clarament; l'oposició de les esquerres al projecte del govern és només que una oposició al Sometent, una manifestació del rezel amb que la gent d'una ideologia determinada mira aquesta nostra institució tant clàssicament catalana, tant intimament nostra.

I, amb tot, durant una pila d'anys en que les revoltes sovintejaren a Espanya, en que les lluites revolucionàries estigueren a l'orde del dia, el Sometent fou mirat amb simpatia per tothom, vist amb un respecte extremat.

Això prevenia que'l Sometent era — i segueix essent — institució social, i no política, institució armada defensora no d'aquesta o aquella bandera, sinó defensora de l'ordre social, bandejadora de tot quant han aquest ordre pogués atacar u ofendre.

La pau és el lema del Sometent. I la pau, que no s'obté més que pel manteniment dels principis bàsics i fonamentals de la societat (religió, família, propietat) feia del Sometent una institució servadora de l'ordre fonamental de la societat basat en aquest triple lema que, pràcticament i en col·lectivitat, ningú atacava. Per damunt del mateix, els partits resollien les seves diferències, sense que el Sometent entrés, generalment, en aques-

tes lluites ni prenguéssin cartes per un o altre bàndol dels que sostenien les mateixes.

Ara les coses han canviat. I aquells principis socials que hom respectava, avui són atacats. I aquell triple lema de religió, família i propietat és el que avui constitueix, precisament, la bandera de combat de determinats agrupaments. I com el Sometent ha de defensar necessàriament aquest lema, que és la pau social, el Sometent es converteix per a les esquerres en una institució partidista, al servei, de vegades, d'un bàndol belligerant.

Es què el Sometent — que tant estimaren els nostres avis — s'ha desplaçat? No, certament. El Sometent segueix defensant el lema de sempre. La que en tot cas resulta desplaçada és la ideologia de certes agrupacions que s'entenen en atacar les bases de la societat per a aixecar-ne una de nova, sobre noves bases.

I el Sometent, al cop de campana de nostres vells cloquers, no fa altra cosa que mostrar-se partidari d'una realitat per a ell, com per a nosaltres, indistructible, encara que si millorable — la societat present — contra una ideologia de tot punt utòpica — la societat futura.

I ningú negarà a la societat el dret de defensa, certament.

J. M. G.

15 cèntims

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

Tancades les Corts, comensen els diaris a passar balans de la tasca llur. El fet més sortint ha sigut el del abofetejament d'En Sánchez Guerra.

En Aguilera. Les bofetades del primer salvaren als partits turnants de una *paviada*. Un general abofetejat, encara que saldés el compte seguidament sobre les galtes del abofetejador, no podia dir-se Pavia. Veritat és que'l Govern ha tingut que desistir de la venjansa, que és el plaer dels deus, però també és cert que les famoses Junes han posat sordina a les seves protestes. Per demés, les Corts no han fet cap tasca de profit. En materia social, algunes promeses i cap realitat que valgui quelcom. En l'ordre econòmic, una autorització en blanc per acabar de reventar l'Aranzel en profit dels països competidors. En l'ordre polític, una ley de tinència d'armes "per acabar amb el terrorisme", cuan a la vista està, En Portela l'ha posat a ratlla sense necessitat d'aquesta llei, que sols servirà per a desarmar als bons ciutadans i fer les eleccions més fàcils de guanyar als Governadors civils. És una llei talment ridícula.

Mentres el Govern ha perdut el temps en aqueixos tripijocs parlamentaris, les coses, del Marroc han anat agreujant-se. La censura que pesa sobre elles no és prou per amagar ço que passa a les línies avançades, on pels repetits atacs dels moros van morint els soldats que, segons llei, anys ha que deurien ésser a les cases llurs. Aqueixa inquietud clama al cel, però els homes que governen, reconeixent-la i tot, segueixen en ganyant al poble i mantenint-la, butxins que són... sense adonarsent.

Es veritat que'l general Anido ha posat ordre en els afers de guerra i ha tret de Melilla i altres bandes a centenars d'emboscats, però... res més. Les sangries de homes i de diners continúen obertes allí com abans de pujar aquest Govern per a tancarles.

On és el Alt Comisari del Marroc? Què fa allí en Silvela?

Pobre Espanya!

L'afer de Tànger, al que ara hi vol pendre cartes En Mussolini, no s'ha pogut arrajar perquè França manté amb intransigència el seu equivoc respecte a la soberania del Soldà, al qui té ella completament a les seves ordres. Anglaterra lliu-

rarà al món d'un Tànger francès, al Estret, que fora per Espanya un nou Gibraltar. No'n vol més que un de Gibraltar Anglaterra. També en aquest afer hi podem posar el mateix comentari que a l'altre:

Pobre Espanya!

El Sindicalisme blanc està fracassant en la vaga bancaria. Si no vol arribà a ésser roig, cal que extremi la prudència i tingui de la justícia una més cabal noció. Són moltíssim delicats i transcendents els interessos amb que juga... Quina llàstima que'ls patrons en aquest afer, com en tans d'altres; no's recordin a que'ls obliga el nom i l'ofici provident de que estan investits!

El Govern, i en això l'aplaudim i encoratgem, es manté fort devant les continuades presions dels vinicultors francesos per a que s'augmenti el coeficient dels nostres vins d'exportació a França. Tantes ruïnes industrials que'ns costa aquest ditxós coeficient, que tampoc lliurarà a la viticultura espanyola d'un pròxim desastre.

ESPANYA ENFORA

La pau de Lausana ve a ésser com un nou armistici. Rússia hi ha accedit reganyant i fent reserves *in pectore*, i Iugo-Eslàvia en protesta negantse, de moment, a firmar-la. L'avespé oriental estarà quiet una temporada...

Çò que ara preocupa a tot el món és l'arranjament de la qüestió de les Reparacions, quasi ja tan famosa com la qüestió d'Orient. L'ofensiva d'Anglaterra per arranjat-la, sola o amb la companyia dels seus antics aliats, te a mig alé a la diplomàcia mundial.

El pla francès va reeixint. En el fet d'anorrear — destruint la economia alemanya, obra de titans, — la solvència de la gran nació vençuda, va involucrat, en cert modo, el dret de cobrar l'import monstruós de les Reparacions per medi d'anexions territorials. Res més que'l Rhin i la seva magnífica Conca serà prou per a saldar comptes. I això és ço que no vol Anglaterra. Ni tampoc Itàlia.

Aquest és el nus del plet. Qui'l desnusarà?

J.

La tempesta socialista a Catalunya

Volem parlar de la vaga de transports. Però ens sobta la major urgència d'un crit d'atenció sobre l'aspecte general que presenta l'activisme socialista a nostra terra. S'acaba de constituir la *Unió Socialista de Catalunya*, formada per un grup d'intel·lectuals, no per petit menyspreable, donada la significació d'algunes de les firmes. N'és president En Gabriel Alomar, i vocal del directori En Rafel Campalans, qui es dedica de fa algun temps a la propaganda del socialisme i conrea l'aspiració d'identificar socialisme i nacionalisme. Temps inútil serà en quant a la realització del maridatge de dos termes i dos ideals antitètics i reciprocament repulsius. Però no serà va, per dissort, aquest temps per a espatllar conciències i desorganitzar esperits en molts joves catalans. El senyor Campalans té una influència personal remarcable en les institucions docents de la Mancomunitat, en especial l'Escola Elemental del Treball freqüentada per joves obrers, algun dels quals sembla que figura en el quadre de la nova *Unió*. El senyor Campalans arrossega també grups d'estudiants dels altres departaments de la Universitat Industrial, i per aquest fet el rusc escolar i tècnic de "Can Batlló" és de témer devindrà un focus nociu irradiador de doctrina socialista (1).

Al costat d'aquesta nova font, escampa socialisme a doll ple el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, de Barcelona, contaminant, per via de la Federació de Dependents de Catalunya, tots els altres centres similars de nostres ciutats mercantils: els de Sabadell, Terrassa, Manresa, Mataró, Tarragona, Reus, Valls i Lleyda. El darrer número de *Lluita*, portaveu federal, dóna la impressió que la Federació està ja submergida en el caos de la ideologia revolucionària, i que la cosa ja no té remei. La més potent corporació de dependents mercantils de Catalunya, el pes de la qual és, no cal amagar-ho, immens i el prestigi i influència de la qual és considerabilíssim en la joventut del comerç, acaba, doncs, d'arreglar-se sota la bandera adversària de les tradicions i de tot el contingut històric i cultural de Catalunya, oi més de la veritat religiosa.

L'acció dissolvent d'aquests nuclis és secundària i decolorada al costat de la formidable potència corrosiva que és la Confederació Nacional del Treball o Sindicat Unic. L'haver perdut la vaga dels transports no representa pas la pèrdua de la ideologia: al contrari, el perdre vagues per a ells és de tanta eficàcia com guanyar-les; ço que importa és fer vagues, persuadits com estan els qui de bona fe segueixen les teories de llurs doctors, Sorel notòriament, que fent vaga es fa revolució, fent vaga s'afebleix el capitalisme, fent vaga es transforma el món; hom s'acosta a la implantació del socialisme. Calia veure com es venia *Solidaridad Obrera*, aquests dies de la vaga, cal veure com es compra i com circula encara, per a comprendre el mal gravíssim que està efectuant aqueix periòdic que sembla ésser inspirat pel mateix Llucifer deixat anar a la terra i exercint de periodista. Que el sindicalisme és arreu, especialment als països llatins, una organització d'iniciativa anarquista, que la filosofia sindicalista és deguda a anarquistes doctrinals, això és cosa certa i sabuda. Però que els anarquistes exerceixin una hegemonia absoluta en la massa obrera d'un país, com aquí; i que el portaveu sigui no una fulla, no un setmanari, sinó un *cotidià* anarquista, que assoleix, visiblement, el somni daurat d'una gran tirada d'exemplars, segurament és un cas únic al món. L'afany nihilista no pot ésser més manifest i explícit. Diferents vegades en el curs de la vaga han llençat amenaces de paraula, bo i executant o començant a executar-les d'obra, contra Barcelona i Catalunya, Espanya i la Humanitat. Tot l'integre contingut de la revolució socialista i de la revolució àcrata llibertària el manté cada dia i el pregon a plena veu aquesta gent de la qual no es podrà pas dir que treballin a l'ombra, car mai han amagat les intencions que els mouen. Malgrat això, el crèdit d'adhesió que mereixen de part de moltíssims ciutadans és tan gros com incomprensible. "Voleu disfressar-vos, voleu que ningú us conegui, voleu que ningú prengui en serios les vostres conspiracions i atemptats?" — diu el famós Cap Anarquista de la incomparable novel·la *L'Home que era Dijous*, de Chesterton, a un aspirant dinamiter —, "doncs: vestiu-vos d'anarquista, i exhibiu vostre anarquisme a la faç de tothom. Podreu obrar en llibertat i ningú farà cas de vós."

(1) El Sr. Campalans, d'altra banda amic particular nostre, ha estat objecte fa poc temps d'un intent d'atemptat personal, contra el qual protestem amb tota sinceritat. Nosaltres combatrem al Sr. Campalans en tot lo que sigui necessari; però abominem de la dialèctica de la violència.

I contra aquesta mobilització, contra aquesta tempesta revolucionària quines forces actuen a Catalunya? Ah! Ja vaig dir un dia que no era pas l'existència d'enemics ço que m'espantava sinó l'absència d'amics. El socialisme que en sa esfera doctrinal comprèn l'anarquisme i en sa esfera practica el sindicalisme, és una amenaça contra tot ço que hi ha d'estimable al cel i la terra: la religió, la pàtria i la família, la dignitat i llibertat de l'individu atacades en la propietat, i l'ordre i la moral atacats pels qui combaten l'autoritat. Doncs bé, què hi ha mobilitzat a Catalunya amb missió expressa de defensar contra el front revolucionari aquelles coses sagrades?

Des del primer moment, no serà pas el Sindicat Lliure, baldament siguin catòlics els seus organitzadors, consellers i advocats. L'obra del Sindicat Lliure, la literatura i l'actuació del qual exigeix una severíssima crítica, pot sintetitzar-se en un mot: és l'anarquisme implantat per gent de la dreta. El Sindicat Lliure, que aparegué combatent i perseguint al Sindicat Unic fins arribar a pendre-li la totalitat del cens, li ha pres també la ideologia i la tècnica, i en llegir els seus manifestos i articles hom es demana quin lloc ocupa una organització obrera els directores de la qual fan gala de tant o més radicalisme antiburgès, antipatronal i anticapitalista (lexicologia socialista pura) que els mateixos àcrates, però que combat als àcrates i els empaïta. La única cosa que el Sindicat Lliure salva és la religió, però segurament obliden els catòlics directors d'aquest moviment, que la religió oi més d'un culte i d'un dogma conté UNA MORAL, i la moral cristiana és absolutament incompatible amb la moral socialista i amb les novíssimes *moral de classe*, *moral proletària*, etc. que els revolucionaris han inventat... I que el Sindicat Lliure accepta. Avui mateix, diumenge, 22 de juliol, els diaris publiquen un telegrama de Madrid referint com el president de la Corporació de Sindicats Lliures, senyor Sales, anuncia que contra els Bancs boicotejats, si continua la llur resistència d'adoptarà inclòs EL SABOTATGE, i que d'aquest assumpte se'n parlarà a l'imminent congrés de Saragossa. El sabotatge, com hem explicat ja en aquestes columnes és un procediment criminal i diabòlic teoritzat i divulgat pels anarquistes, sobretot pel francès Pouget i pel ben tristement cèlebre espanyol Anselm Lorenzo. Introduir el sabotatge a les operacions bancàries és una idea infernal, i significa el sentir-se a la sang aquell horrible goig satànic dels anarquistes: el goig del mal.

Podríem comptar com a trinxera contra el socialisme, amb el nucli de les Unions Professionals fundades pel P. Palau, i que formen el re-

dós de la Casa Social Catòlica. Mes, ai! El fet tantes vegades advertit, de que la sociologia catòlica està ficada en un carreró sense sortida, es patentitza allí d'una manera plàstica. A mesura que les antigues *unions professionals* han acceptat els termes *sindicat*, *sindicació*, *sindicalisme*, el contingut revolucionari de què els socialistes omplien aquests mots ha anat injectant-se dins la carn d'aquells organismes. I això ha estat en la mesura, també, en que han acceptat el principi i el "dret" de vaga, que encara veiem obstinadament preconitzat als darrers números de "*El Obrero*", portaveu d'aquell centre, els directores del qual no han vist prou encara ni els terribles maïs que les vagues produeixen als obrers, incomparablement més greus que sos efimers beneficis, ni han valorat tampoc el sentit anticristià de la filosofia de la vaga, dels heretges moderns, de Sorel i la seva escola.

Una filial d'aquella casa, la *Unió Professional d'Empleats i Dependents de Comerç i de la Indústria* ha començat a publicar un Butlletí. Al segon número (juny darrer) explica el vot del representant de la dita entitat en la Comissió Mixta, contrari a la celebració de la festa del primer de maig però el justifica, no pas per la qüestió de principis, no pas per ésser la festa socialista incompatible amb el caràcter catòlic de la Unió; funda la negativa en qüestions merament d'ordre administratius, i acaba amb aquestes textuales paraules: "*Plantéese la cuestión en debida forma, trámitese por ante quien deba tramitarse y la Unión Profesional será la primera que ponga su firma al pie de la proposición en que se solicite la implantación de la fiesta del trabajo*". Els lectors de CATALUNYA SOCIAL, que deuen recordar els nostres articles sobre aquest assumpte, faran ells mateixos els comentaris.

Uns articles titulats *Organicémonos* i *Unos comentarios breves*, responen igualment al sentit marxista que tants sociòlegs catòlics tenen ficat ja al moll dels ossos. El darrer, és un elogi de la vaga bancària, ple d'efusives paraules de simpatia pel Sindicat Lliure, per la Federació de Dependents de Catalunya...

Ingemuit totus orbis, et Arianum se esse miratus est. "Gemegava la terra, i s'admirava de que era arriana". Això ho va escriure Sant Jeroni l'any 360 ponderant l'èxit enorme que assolí aquell temps l'heretgia d'Arri. Avui dia podria també escriure's que el món sencer és marxista, i que d'això en gemega. I hem de concloure que o bé extirpem de nostre cos el cranc marxista, o el socialisme desfarà en ses fibres més internes la moral cristiana.

R. RUCABADO

*Guerres socials i catàstrofes obreres***NO HI HA RESPONSABLES?**

La ciutat de Barcelona i Catalunya entera han contemplat plenes d'angúnia dos mesos de perturbacions socials nascudes arran d'una insignificància.

El Serajeve de la guerra barcelonesa ha sigut el moll, on foren despedits dos treballadors per haver fet festa el 1 de maig sense previ avis. Com a conseqüència, l'organització obrera local, l'legeixi's Sindicat Unic, atapada i amotillable com feta de punt de mitja, va declarar en vagà a tots els obrers que trajinejen en el port: carregadors, descarregadors i carreters.

Com bonament dirigida per utopistes meridionals, prou capaços per a omplir les planes de "Solidaridad Obrera" d'articles kropokinitzats o volterians, com despullats de la més elemental cultura econòmica i sords a la veu de la realitat, va aprofitar l'avinentesa per a demanar unes millores ja concedides a l'any 20 en dir dels sindicalistes. Petit concepte devem formar-nos d'uns conduïdors de masses obreres que desconeixen la força invencible del temps; que confonen l'any 23 amb els anys 17, 18 o 20; que ignoren que les raons econòmiques mundials tenen vot i veu, de desgraciadament ben decissius, en el parlament de les discussions socials.

Per altra banda, la classe patronal, com és de suposar, va acceptar contenta i entossunida una lluita contra l'enemic sistemàtic dels seus interessos, de la seva ideologia, de la vida dels seus components i fins de la terra catalana, plantejada en uns moments sumament oportuns i amb unes armes i en un camp tan favorable que la victòria era obiradora des del primer dia.

Malgrat la lògica i la sana previsió; malgrat el parer de la premsa i l'opinió severa i desapassionada, el Sindicat Unic va sostenir-se desafiant i a l'ofensiva. Noves reserves varen entrar a la lluita; varen apretar les rengleres mogudes disciplinàriament per la veu amenassadora dels delegats i vigilants; la randa va anar creixent, encara que cada vegada més embuiada.

Barcelona gemegava; molts obrers patien; els pobles forans temien, i no obstant l'organització obrera es mantenia fatxendoriosa i valenta, sense voler veure la derrota que inevitablement els venia al damunt. Per què tanta ceguera? Es massa arriscada l'opinió dels que creuen que els trets quina metralla malmet la prosperitat de Barcelona són disposats ocultament enllà l'Ebre o enllà els Pirineus. També maliciosament s'ha dit, que'ls

directors del sindicalisme deuen provocar periòdicament vagues, tant amb probabilitats d'èxit com amb plena consciència del fracàs, a fi i efecte de buidar les guardioles dels obrers estalviadors, ja que, és cert, els estalvis amussen l'esperit lluitador i revolucionari.

Quan la movilització era més general, conforme és de tothom sabut, alguns forners i molts tramviaris, escabullint-se a través de les malles disciplinàries, comensaren a tirar de la xarxa que com feta de punt promptement va estar escorreguda. En el transcurs dels dies 10 i 11 les reserves es reintegraren al respectiu treball i fins la vanguardia — malgrat les fanfarronades de la "Solidaritat" que aquella mateixa setmana parlava de lluitar fins a l'última conseqüència, contestant, deia, violència a la violència, força a la força, tot el proletariat contra totes les forces velles ja que totes elles estan contra ell — desplaça una comissió, la qual el dia 12 va presentar-se al Govern civil a rendir-se sense condicions.

* * *

El fracàs ha sigut absolut; la derrota vergonyosa, per part de l'organització obrera.

S'ha patit fam; s'ha vessat sang obrera; s'han perdut milions; uns obrers han perdut la llibertat, altres el treball; han transcoregut dos mesos sense treballar, sense cobrar jornal; dos mesos, o sigui, una sexta part del any; com si diguessim quedar reduït el jornal de 12 pessetes diàries a 10, durant tot un any. Totes aquestes catàstrofes, els treballadors autèntics deuen imputar-les a la direcció sindicalista, i deuen buscar els responsables personals d'una guerra cruenta i fracasada.

Fins ara no se ha fet res. L'impunisme més absolut s'imposa completament. Els carreters més refractaris al treball i, per lo tant, més adictes a l'organització sindicalista, a la mateixa hora, el dia 13 al dematí, que la major part dels seus companys se incorporava a la feina respectiva, celebraren un mitin, en el qual, en comptes d'escatir responsabilitats, i donant proves de posseir en lloc de circomvalacions cerebrals motxocs de llana de moltó, es deixaven convèncer de que d'aquí poques setmanes sobrevindria un gran daltabaix, del qual n'ha estat premeditada preparació la pasada vaga perduda.

Qui condueix malament les multituds deu retirar-se tot acceptant les conseqüències dels seus desacerts.

Els grecs no sols condemnaven als capdills derrotats, sinó que també als que no sabien treure prou profit de la victòria. Els romans reformaven o afiansaven les institucions segons els resultats de les guerres. Napoleó III va perdre la corona imperial a l'hora que perdia la guerra del 1871. Les monarquies centrals de permanència llegendaria han caigut per haver perdut una gran guerra. El poble rus va arrambar el seu Zar derrotat sense fer cas d'un Kerenski que tampoc estava net de culpa. El partit conservador espanyol es resent fortament del desastre africà

en 1921. La Lliga Regionalista ha trontollat i En Cambó s'ha retret a resultes d'una insignificant derrota electoral.

I els obrers i sindicalistes que es vanten d'ésser superjusticier, tornaran a la disciplina del Únic sense pensar exigir estretes i severes responsabilitats?

Si el proletariat català te seny i sentit de justícia deu descalificar unanimitament i solemnement als Pestaña, Amador, Peiró, Trillas i altres, causants d'una formidable derrota prevista i evitable.

J. BASTONS

De la vida mercantil

El treball intensiu

La prestigiosa entitat professional — Unió Professional d'Empleats i Dependents del Comerç — fundada, anys ha, per aquell gran sociòleg i home d'acció formidable, el P. Palau, S. J., ha reemprès la seva antiga campanya "pro treball intensiu", a qual efecte fa pocs dies convocà i reuní en el seu domicili social a les entitats similars, que hi acudiren i s'uniren a la U. P. D. E. C. per a promoure la implantació d'aquesta forma de treball, consistent, fonamentalment, en retre d'un seguit tota la feina diària durant un nombre d'hores restringit (sis o set, i fins vuit, tal volta).

Els aventatges d'aquesta jornada de treball són evidents. El dependent sap que d'un cop de coll reeix de la tasca diària i li queden mantes hores del dia lliures. Si viu a fora, el treball intensiu li fa fàcil i plaenta l'estada. Si viu a dins la ciutat, s'estalvia viatges i despeses, demés d'obtenir aquesta comoditat del temps lliure per tantes hores seguides.

No cal dir les coses d'ordre cultural, familiar, social, deportiu, etc., que aquesta forma de treball li fa assequibles.

No és tan solament, com molts creuen, l'esperit d'imitació, d'exotisme, de canvi, ço que mou a tan respectables i poderoses entitats a remoure els fonaments de nostra secular vida del treball mercantil per a conquerir aquesta, a primera vista, gran millora. És un desig laudable, una conveniència evident, diem-ne una necessitat inapreciable a la nostra plaça, a aquesta ciutat que cada dia multiplica les seves exigències i fa del temps la primera de les tiranies...

* * *

Però... Tan francament, i gairebé amorosívolment, com hem exposat les excel·lències i la ne-

cessitat del treball intensiu, hem d'alegar les raons que el fan, a Barcelona, ara per ara, poc menys que impossible.

En primer lloc, ço que es bo i necessari en països norteny, no ho és sempre aquí. Les races fortes i els climes ferrenys, riques de sang i de diners, comporten l'esforç i els dispendis que calen per a treballar intensivament set i vuit i fins nou hores diàries, amb un curs lapse de temps per a fer un pisolavis; però la nostra gent, la nostra bossa i el nostre clima no ho suporten fàcilment. Fixi's bé en aquest punt els capdavaners d'aquesta noble campanya.

En segon lloc, no fent-se general aquesta vital (sí, vital) innovació, produirà en el mecanisme del moviment mercantil greus danys i fonses perturbacions.

En tercer lloc, desballestarà la vida de les famílies, introduint-hi un desarranjament ingrati i dispendiós.

En quart lloc, farà més difícil la vida de pietat, l'assistència a les funcions religioses, tant al matí, perquè tot seran presses i corredisses per arribar puntualment a les oficines, com als capvespres, que tindran que destinar-se al principal àpat de dia.

El temps que quedarà més lliure pels dependents amb el treball intensiu, serà el de la nit, que per moltes raons ha d'ésser dedicat al recolliment i el descans.

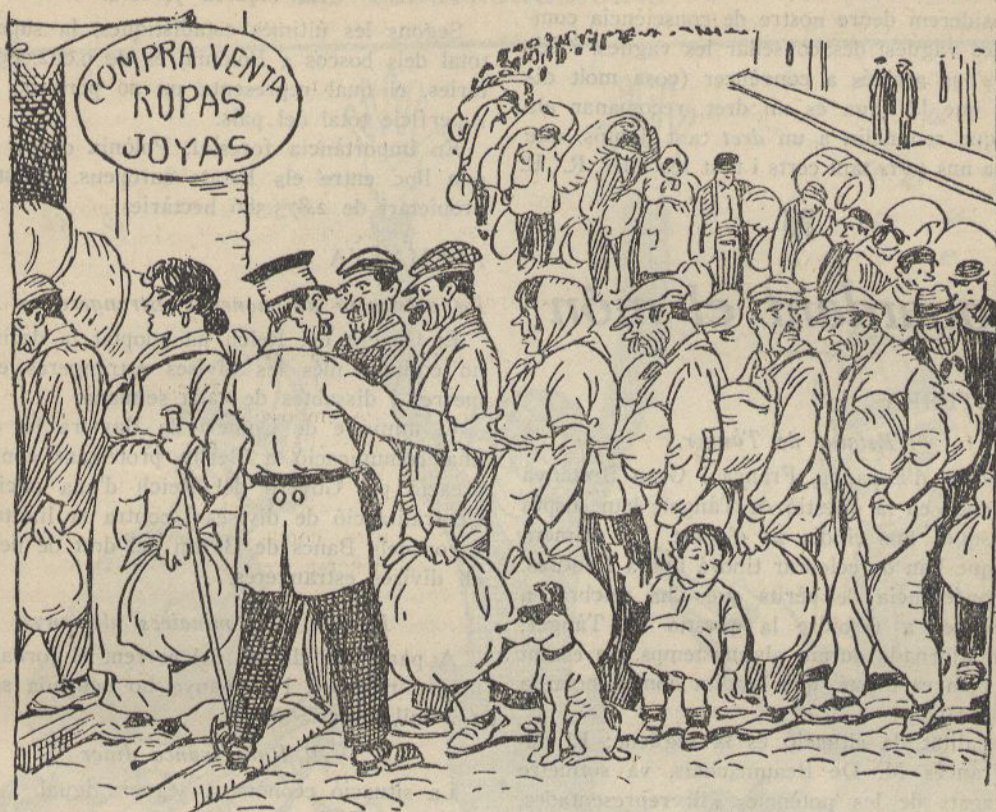
* * *

En pro i en contra del treball intensiu hi ha altres raons i moltes consideracions semblants, que ja anirem dient si aquesta campanya pren aire i una discussió lleial i assenyada ho exigeix amb mires purament socials.

De moment, ens donaríem per satisfets si aquestes ratlles promoguessin un moviment de reflexió en tots quants s'interessen per la solució d'aquest problema, molt més important del que a primera vista sembla.

S.

Dedicat als partidaris de les vagues

La cua de la vaga: la misèria en les famílies obreres.
(Dibuix publicat a L'Esquella de la Torratxa, del 6 juliol)

D'un periòdic no reaccionari, la "Esquella", produïm aquest gravat, eixit la 9.ª setmana de la vaga de transports. Diu l'epígraf: "Axioma. Les vagues sempre acaben amb cua". És la cua de les infelisses famílies obreres, víctimes dels seus "emancipadors" i "redemptors", portant a empenyar en les cases de préstams, robes de vestir, matalassos, o altres penyores de llurs menatges, per a poder menjar... perquè els Sindicats imposen una "disciplina", però no donen mitjans per a mantenir els disciplinats.

Solidaridad Obrera, portaveu del Comité de Vaga, el dia 28 de juny publicava en capsalera el següent aforisme que rima d'una manera ben plàstica amb el dibuix de dalt: "La huelga, por muy conscientemente que sea aplicada, siempre perjudica algo a los mismos trabajadores ajenos a la misma [subratllem nosaltres]. Este ligero lesionamiento debe hallar amplia recompensa en la satisfacción sentida ante la magnitud y belleza de la lucha llevada a cabo por los hermanos huelguistas." Quan pistola en mà s'ha fet parar el treball directament de milers d'obriers i indirec-

tament de dotzenes de milers, quan per la mateixa llei de la pistola s'ha fet perdre la vida a una vintena d'obriers dels afectats i dels no afectats pel conflicte, quan s'ha fet ploure sobre la ciutat i el país sencer, inclosos els obriers, l'aplec de calamitats combinades que totes les vagues porten i que la de transports, durant dos mesos i mig ha produït en singular manera, surt el periòdic oficial del sindicalisme dient que aquests lleugers perjudicis han de cedir davant la magnitud i BELLESA de la lluita. El sarcasme encén d'indignació el rostre, tant com l'atropell en sí.

Però al cap d'avall, la *Soli* té raó des del punt d'obrir filosòfic. La filosofia de la vaga no està pas fundada en la ètica ni en la justícia, com pensen els sociòlegs de dreta, sinó en la estètica, i Jordi Sorel ho il·lustra amb abundància. En contrast amb ell, i des d'una esfera més humana, Jaurès, un instant clarivident, escrigué que arribaria un dia en que el record de les vagues feria horror a la humanitat socialitzada. Aquest horror, nosaltres ja el sentim avui, i creiem que

ha de sentir-lo també, no la humanitat socialitzada, sinó la *humanitat cristianitzada*. Per això és que considerem deure nostre de consciència combatre les vagues, desaconsellar les vagues, i ad-huc si s'ens arribés a convèncer (cosa molt difícil de que la vaga és un dret, recomanar als obrers que renunciïn a un dret tant dubtós, que els causa uns *torts* tant certs i tant terribles. R. R.

Esguardant el món

ANGLATERRA

L'Estatut de Tànger.

Els pèrits d'Espanya, França i Gran Bretanya que entenen en la qüestió de Tànger, han suspès llurs tasques fins el dia 21 d'agost. La primera reunió que han de celebrar tindrà lloc a Londres.

La conferència de pèrits que s'ha celebrat a Londres per a resoldre la qüestió de Tànger, ha estat ajornada durant alguns temps, no essent exacte com es digué, que la dita conferència ja s'havia acabat.

En realitat, la situació és la següent: El delegat francès M. De Beaumachais, va sotmetre als delegats de les potències allí representades, un projecte el qual fou objecte de diverses objeccions per part del delegat anglès.

En vista d'això, el delegat britànic fou invitat a presentar un projecte, i com en aquest document s'envesteixen nous punts de vista i no podia rebre l'adhesió completa de França, el delegat francès treballa activament per a fondre en un sol els elements diferents dels dos projectes francès i anglès de manera que siguin acceptables per a ambdues parts.

La Cambra dels Comuns rebutja el socialisme

En la Cambra dels Comuns ha estat rebutjada per 368 vots contra 121 una moció per la qual es demanava que el sistema capitalista fos reemplaçat per un nou règim social i industrial, en el qual tots els instruments de producció i de distribució pertanyerien a l'Estat i estarien sota l'autoritat de la democràcia.

BELGICA

El servei militar a Bèlgica

La Cambra ha adoptat per 86 vots contra 78 la reforma de duració del servei militar. En virtut d'aquesta reforma queden sotmesos a dotze mesos de servei els soldats d'infanteria, i a treize els d'altres armes.

POLONIA

La riquesa forestal.

Segons les últimes estadístiques, la superfície total dels boscos a Polònia, és de 9.062.089 hectàries, el qual representa un 20 per 100 de la superfície total del país.

En importància forestal, Polònia ocupa el segon lloc entre els Estats europeus. L'Estat és propietari de 2.873.386 hectàries.

ALEMANYA

La cotització de monedes estrangeres a Berlín

El Govern del Reich ha adoptat la decisió de no cotitzar més les divises estrangeres els dimecres i dissabtes de cada setmana.

El ministre de Comerç de Baviera ha dirigit una comunicació a Berlín protestant contra la creació pel Govern del Reich d'una oficina de Centralització de divises i contra la limitació a favor dels Bancs de Berlín del dret de negociar en divises estrangeres.

El sou dels miners alemanys

A partir del dia 31 del corrent el jornal diari dels miners a l'Alemanya no ocupada serà de 152 mil marcs.

Al Ruhr manca diner

La situació econòmica segueix igual.

En els territoris ocupats es tanquen cada dia més fàbriques i segueix fent-se sentir la manca de diner, la qual cosa impedeix les transaccions comercials.

Finances alemanyes

El president del Congrés de la Indústria i del Comerç alemanys, senyor Franz de Mendelsohn, ha dirigit una crida urgent a totes les Cambres de Comerç, invitant-les a adquirir la major quantitat possible de Bons del Tresor que hagin d'ésser pagats en divises estrangeres.

Milions de marcs confiscats

Les autoritats d'ocupació s'incautaren de 702 milions de marcs, que estaven destinats al pagament de jornals.

Demés, les dites autoritats d'ocupació han descobert en uns equipatges que s'estaven embarcant a bord d'un vaixell, 2,640 milions que estaven destinats a Gross-Gerau, i 320,000 consignats a Worms, considerant-se la seva destinació molt sospitosa.

Vaga de metallúrgics a Breslau

A conseqüència del referèndum publicat pels obrers metallúrgics, es considera com imminent la vaga del dit ram.

Els escorcollaments

- Què porteu a la butxaca?
- El secret dels meus èxits.
- Una pistola!
- Si; amb ella he fet vagues, coaccions, he donat la sensació que tenia una gran força i he mort a aquells que hem fetien nosa. Si me la preneu, oferiu-la com a record a aquells que me l'han deixada portar fins ara.

OBRES SOCIALS

Caixa del seminarista

Com plogut del cel ha caigut a nostres mans un petit fascicle amb la memòria i balanç de la "Caixa del Seminarista" corresponent a l'últim any passat.

Senzilla i antiquada semblarà a algú aquesta nova, mes a nosaltres ens ha plagut molt i de nou ens ve conèixer-la, perquè es tracta d'una obra social de Seminari, i d'un Seminari de nostra terra, ve't aquí: el de Solsona.

I l'obra social és una Caixa d'estalvis.

La memòria que acompanya al balanç és una cosa ben enraonada. El davantalet que porta sembla fet per un sociòleg de punta. De punta cristiana, naturalment. Portes les aigües de la sociologia al molí cristià i les bateja discretament. Fins esmenta a l'Aquinense i el presenta, sense dir-ho, com una gran sociòleg. Nosaltres gosàriem a dir que, en lo fonamental, és el primer del món.

* * *

La Caixa del Seminarista és pobra. A Solsona el tipus de seminarista pobre és legendari, com ho són també el de seminarista virtuós i el de seminarista aprofitat, savi. Què poc ens costaria de demostrar-ho!

Per això és modesteta la seva Caixa d'estalvis.

Modesta, però valenta; és a dir, ben montada, ben cuidada, funcionant bé del tot. Així es desprèn de la memòria.

La Caixa, ultra el percentatge de l'interès, distribueix primes per bona conducta i d'aplicació,

cosa molt d'aplaudir tractant-se d'un establiment on la virtut és la primera i més important de les assignatures.

Per raó de les imposicions efectuades — atengui's bé — han obtingut bonificacions d'un 25 per 100 vint-i-tres dels imponents.

La memòria rendeix un just tribut de gràcies als benemèrits socis protectors, la generositat dels quals permet la distribució de tals premis.

El balanç, aritmèticament, i encara financierament considerat, és un model de claretat, de precisió, de comprensió. Sigui enhorabona, senyor comptable!

Les xifres són modestes, però els resultats excel·lents. I això basta.

* * *

No sabem qui va fundar aquesta Caixeta d'estalvis, que no dubtem de qualificar d'admirable en la seva mateixa senzillesa (que la senzillesa i la simplicitat són les característiques de les obres perdurables) i de recomanable per a tots els centres docents, més a més si són consemblants al de qui es tracta.

Peró l'excel·lència d'aquesta obra tan reduïda de proporcions com gran per sa natura i el seu savi i prudent desenrotlle, rau en els seus efectes personals i en la seva transcendència, cominatória, alligadora. Un seminarista del tan gloriós com amagat Seminari de Solsona, sabrà, en sortir-ne, pràcticament, ço que és una obra econòmica-social, i en portarà per sempre més l'empremta, el regust i la força expansiva, que sabrà comunicar i plantejar degudament.

J. J. C.

La gran obra de les Missions

«Catalunya Missionera»

Ajudem als missioners a convertir els molts milions d'infidels (xinesos, indis, negres, selvatges d'Oceania) que encara no coneixen a Jesucrist. Els apòstols de la Fe tot ho han deixat, pàtria, família, comoditats, per a portar a aquelles ovelles esgarriades al Bon Pastor, per a complir l'encàrrec suprem de Jesús: "Aneu i prediqueu a totes les nacions" S'exposen a tots els perills, de fam, fred, naufragis, bèsties feres i homes sanguinaris: de bon grat donen ells la seva sang

i la seva vida per a guanyar aquelles ànimes per Déu.

Es just, doncs, que nosaltres si som cristians, si estimem veritablement a Jesús, si li agraïm el do inestimable de la Fe i comprenem el valor de tantes ànimes rescatades amb la sang preciosíssima del Redemptor, és just que treballem també per aquesta obra que el Sant Pare Benet XV anomenava la *més gran del Catolicisme*.

Molts catòlics catalans no la coneixen, i perquè la coneguin es publica *Catalunya Missionera*. Cal, doncs, intensificar aquesta fulla missional. Que no hi hagi llar cristiana en nostra terra que no rebi mensualment notícies de les missions i no s'interessi per l'extensió del Regne de Jesucrist.

Tinguem seny

Després d'una lluita estèril els obrers han tornat al treball. Seria injust que algú s'aprofités d'aquestes circumstàncies per a perjudicar els interessos dels obrers. Cal que no hi hagin vencedors ni vençuts. Els que han perdut la vaga no són els obrers, sinó els directors del sindicalisme revolucionari. S'ha vist ben clarament que quan l'autoritat no ha permès les coaccions la vaga ha fracassat.

Si haguessin continuat davant del Govern civil els governadors, el nom dels quals no volem recordar, la vaga no s'hauria solucionat. El senyor Portela no ha fet altra cosa que complir amb el seu deure. Un governador que tingui un alt concepte de l'autoritat, no pot permetre que davant del seu poder s'alci un poder facciós.

Gairebé totes les vagues que s'han plantejat a Barcelona, han estat provocades per la força del terror i de la pistola. Si aquest escamot d'homes que avorreix el treball i aprofita la força del sindicat per a satisfer les seves concupiscències, fos perseguit, no sovintejarien tant els conflictes socials.

Cal que les obrers s'adonin que han estat vençuts perquè la ciutat ha estat més forta que ells. Els capdavaners del sindicalisme volien que els ciutadans de Barcelona morissin de fam i de set. No deixaven pastar ni vendre carn ni peix. Ho veieu, obrers, el què volien aquests homes funestos que no s'atreveixen mai a donar la cara i van contra la societat?

Sempre que vagin contra la collectivitat seran vençuts. És intolerable que un escamot d'homes de mals antecedents, vulgui imposar-se a tota una ciutat.

Els revolucionaris han estat derrotats i, com que els obrers són també les seves víctimes, cal que ningú s'atreveixi a rabejar-se amb els vençuts. Els anarquistes intentaran perturbar novament la vida de la ciutat i, per tant, cal que ens posem a l'aguait. Els obrers que estimen el treball han de desempallegar-se d'uns elements que els volen empobrir per tal de llançar-los a la revolució. Els revolucionaris volen homes desesperats i masses famolenques...

QÜESTIÓ CAPDAL

El quart poder del Estat

A tot el món ha causat estupefacció la forma i manera amb què Mussolini, el gran dictador italià, acaba de resoldre la qüestió de la llibertat de la premsa, que en alguns Estats s'ha resolt fragmentàriament, i en la major part no es gosa ni a mirar-la.

Aquest "quart poder de l'Estat", com s'anomena a la premsa, ha passat a ésser el primer en moltes nacions, i així com els demés poders polítics, i àdhuc els religiosos, van revestits de formes legals, i tenen les seves normes per a operar i les degudes sancions quan operen malament, aquest poder de la premsa careix de tot llinatge de preparació, de formació, de normalització i de garanties. És un poder realment barbre.

Un o més xitxarells es resolen a fer un periòdic. Ningú no els demana antecedents, competència, respectabilitat, títuls, ni condicions degudes. Són completament lliures. La llei els facilita l'assalt d'aquest quart poder, de tal manera, que ni

sisquera es reserva el dret de barrar-los el pas. Una senzilla sollicitud, menys que això: un avís al Govern civil és suficient en molts punts per a llençar-se al carrer i fer-se àrbitre de la tranquil·litat pública.

Un metge necessita una pla d'anys d'estudi i un diploma de suficiència per a exercir la seva carrera; un apotecari té de conèixer a consciència totes les mil matèries que manipula i les maneres de manipular-les, i les dosis que pot despatxar; un advocat ha de passar llargs anys estudiant lleis i mai en sap prou per a demanar i eixigir sa cabal aplicació; un catedràtic es torna vell desentranyant les matèries que ensenya...

Al periodista, que dins la seva acció tracta d'innúmeres matèries, i les més àrdues, delicades i transcendents qüestions, ningú li exigeix res. Una taula, un tinter, una ploma, quatre quartelles, amb una bona barra i forts intens, encara que aquests siguin xafarders, pecaminosos, criminals, atentatoris a l'honra i als interessos del pròxim, o destructors de les sobirania socials, basten i sobren perquè un indocumentat, un pillastre, un ningú, s'assegui al cimall del "quart poder" i operi en ell al seu caprici, sense fre i sense cap mirament.

Ve't aquí la decantada, la "intangible, la santa" *llibertat d'impremta*.

Contra aquest absurda, monstruosa i destructora llibertat, ha posat una mà de ferro el gran dictador italià. Per això l'anomenem gran. I el món ha respirat a pler com si es tragués del damunt les muntanyes dels Andes.

Noli me tângere!, han cridat els ministres d'aquest quart poder en veure a Itàlia desfet l'encant del seu misteri i aixafada la carcassa del seu poder.

Noli me tângere!, però de totes les parts del món s'ha alçat la veu del sentit comú, de l'instint de conservació, dels furs de la raó, dels béns malmesos i els drets atropellats per aquest quart poder i ofegant els seus crits de protesta i reivindicament, el dret del poble a viure tranquil, a viure decentment, a viure sense l'amenaça brutal i contínua d'aquest quart poder irresponsable, orb, arrabillari, venjatiu, despòtic, escandalós, insofrible.

Gràcies a Déu! exclama tothom, que es posa a ratlla a la premsa, que acaba el mite d'aquest quart poder.

***

Somni? Realitat? Desitjos?

De tot un poc. El gest triomfal d'En Mussolini sobre el poder dels partits extrems, sobre el poder parlamentari, sobre el mateix poder militar; gest que acaba de fer sobre el poder de la premsa, no careixen de defectes, ni són tan complerts aquests gestos com fóra de desitjar, però... Déu n'hi do!

La premsa sense les mentides llibertats d'insultar a tothom, de blasfemar de Déu, d'atacar a l'Església, de comprometre a l'Estat, de soliviantar al poble, de fer impossible la vida dels governs i comprometre el pervindre de les nacions, podrà ésser ara un instrument imponderable de ciutadania, de benestar, de progrés, de civilització, de cultura i germanor.

En realitat de veritat, aquest quart poder, faccions, subversiu, de l'Estat, passarà prompte a ésser el primer, ennoblint a tots els demés poders, il·lustrant-los a tots, facilitant-los els camins de la seva acció, acoplant aquesta en una suprema síntesi de justícia i de caritat social.

***

També això és somni? Solament bons desitjos?

Veritat és que l'empresa que ràpidament estem delineant amb punts cabdals és d'immensa tasca, obra verament de gegants.

Però tota cosa començada, és ja mig acabada.

En Mussolini ha començat amb el dalit i la fermesa que el caracteritzen.

L'encant del misteri, la intangibilitat llegendària del quart poder, han sofert un cop decisiu a Itàlia.

Preguem a Déu que a tot arreu sofreixin el mateix cop i amb tota eficàcia!

A. Z.

Grà de sorra

Hem anat seguint amb interès la campanya sistemàtica que des de les columnes d'aquest setmanari popular s'ha vingut fent en pro del millorament de la crisi de l'habitació, una de les més desterotadores en la vida normal d'una població.

Es clar que com que per desgràcia Barcelona està passant un període d'aguda enfermetat trágica, abans que resoldre res, s'ha de procurar endegar la vida ciutadana pels viaranys de la pau moral i material, però no per això s'ha d'abandonar cap posició de les preses i així avui ens atrevim a CATALUNYA SOCIAL a dur el nostre gra de sorra a la campanya sobre el problema que per a les classes modestes representa l'estatge a nostre urb; millor dit, la nostra cokaboració no serà, ni pot ésser, a base de solucions concretes, car estem desposseïts del sentit tècnic, serà de desvetllament de l'esperit del poble i de crida als elements directius que tenen l'obligació de vetllar pels seus dirigits.

Així, doncs, avui ens dirigim a l'Excm. Ajuntament de la ciutat, per dir-li que no hi ha dret, després de les comissions, de les ponències i àdhuc dels viatges d'estudi dels regidors, a concloure tota la seva actuació en unes subvencions fetes a les societats cooperatives de cases barates. Perquè com des d'aquestes planes s'ha argumentat amb dades i judicis suficients, no és aquesta mena d'edificacions el que ha d'abaratir i facilitar les habitacions (tot i essent les institucions i les realitats molt lloables), sino el procurar una baixa normal de lloguers (el problema dels més) a base d'un excés d'oferta sobre la demanda. I un altre punt el d'higienitzar els antics edificis, que de cap manera s'han d'enderrocar si són susceptibles de fer-los aptes per a estatges sans i confortables.

Els gest de l'Excm. Ajuntament té parió amb aquells rics que encarreguen al capellà que faci les caritats, sense voler tenir els mals de cap del repartiment, ni el sacrifici del contacte amb la misèria.

R. ROCAMORA

D'ací i d'allà

Es ben graciós el que passa amb el sometent. El senyor Besteiro, ha dit al Congrés que el projecte sobre tenença d'armes es vol fer aprovar per tal de desarmar el sometent, i que per aconseguir-hi n'hi ha prou en publicar un R. D. desarmant-lo.

El Govern, com és natural, ha negat que el projecte al·ludit tingués res que veure amb el sometent.

El senyor Besteiro el què voldria és desarmar el sometent i donar permís d'armes als seus amics.

Es molt llest el senyor Besteiro, però... se li veu l'orella.

***

El ministre de la Governació ha declarat que no pensa prohibir el joc al Casino de Sant Sebastià, perquè allà la gent hi va a divertir-se.

Ja veieu quin concepte més arbitrari té el senyor ministre de la moral.

Quan el joc diverteix no és delictes. Ja ho saben els jugadors: que facin força broma i se'ls deixarà jugar. El cas és perdre els diners tot rient i bromejant.

***

Fa pocs dies foren detinguts tres atracadors forasters i tots tres es deien Pérez.

Veïam si ara resultarà que hi ha una societat d'atracadors que per despitars es diuen Pérez.

Es endebades que es proposin atracar els ciutadans de Barcelona, perquè aquests Pérez a la curta o a la llarga, com feia notar un policia andalús, *Pérez... ceràn*.

***

La Internacional Comunista de Moscou ha declarat que la religió és incompatible amb el comunisme.

Mirin quin descobriment ha fet la Internacional de Moscou!

Es tan vell com el comunisme...

***

El Govern està engelosit de les corals relacions franco-catalanes.

Val a dir que el Govern, en aquest cas, és el ministre d'Estat.

A l'acte insòlit d'expulsar de Barcelona a M. Brousse, diputat francès que ama a Catalunya,

n'ha seguit un altre de més insòlit encara: el fet de prohibir a l'Orfeó de Figueres — Germanor Empordanesa — que anés a Tolosa de França a pendre part a unes festes organitzades per l'Ajuntament d'aquella ciutat, cosina-germana nostra.

Què s'ha proposat el senyor Alba amb atacs tan odiosos i ridículs com aquests, i altres per l'estil, a la nostra terra?

Combatre el separatisme?

Si cabalment el camí que segueix el senyor Alba és el que més directament condueix a la "frontera del Ebro" i un poquet més enllà...

El senyor Alba no sap per on camina.

Pobre d'Espanya a les seves mans... o als seus peus!

***

Al ministre d'Instrucció Pública li han tirat en cara els seus companys dels tres punts, que no en va perteneix ell a l'Associació dels *Drets de l'Home*, que és masoneria pura, encara que *fané*...

El senyor Salvatella ens va sortint no un punt, sinó un tres punts de marca.

Ara anem comprenent el ràpid i inversemblable ascens del senyor Salvatella en sa carrera política.

Encara serveix per quelcom... dolent l'ésser masó.

***

Entre col i col... un poquet de pebre:

En una reunió de *gente bien* preguntava un ingenuu el perquè les dones lletges solen ésser més exagerades en les modes.

—Per aquesta mateixa raó, perquè són lletges, li va contestar un vell verd.

***

El senyor Alba, que cada nit somnia que es menja un parell de catalans, ha dit que parlava en nom del consumidor.

No sabem si a Madrid coneixen aquest subjecte que s'anomena *consumidor*, però a Catalunya no el coneixem. Un home que només consumeix és un monstre devorador, és un paràsit que menja i no treballa.

No creieu que mereix més protecció l'home que produeix que no pas aquell que únicament consumeix? Naturalment que sí. Però a Espanya els aranzels es fan a favor d'aquells que no tenen altre treball que posar una vegada al mes el seu nom abreviat damunt d'una nòmina.

Noticiari

ESPANYA

--L'Ajuntament de Sevilla ha entregat ja tots els terrenys per a la construcció de cases barates a les societats obreres, per a que es distribueixin com cal entre els seus socis.

--Per primera vegada s'asseu en el Consell d'Instrucció Pública un bisbe (el de Madrid-Alcalà), degut a les reformes que féu del C. I. P. el senyor Silió quan fou ministre d'I. P. La Comissió permanent del Consell ha nomenat per unanimitat president al senyor bisbe, doctor Eijo i Garay.

--A Sant Sebastià s'ha inaugurat amb molt d'èxit una Fira de Mostres.

--Es cosa que dona gust de llegir ço que fa pels petits abandonats la Junta de Protecció a la Infància de Barcelona. Es compten per milers, mensualment, els seus actes de caritat, d'amparament, de manteniment, de verdadera redempció prodigats als menuts que ho han perdut tot menys la divina Providència que es val de dita Junta per a salvar-los. Cal, per tant, ajudar-la de debò i constantment.

--Com tots els anys, i cada any millor i amb més empena, l'Ajuntamentenguany ha organitzat les Colònies escolars estiuenques, que tan de bé moral i físic produeixen a la mainada que les compona. Aquest any el nombre de Colònies s'apropa a 50. Els petits estiuejants són 1.250. És mereix un fort aplaudiment per aquesta magnífica obra el nostre Ajuntament.

--Els homenatges a la vellesa que estatuí amb tan d'encert la *Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis* de Barcelona, van propagant-se per terres d'Espanya, obtenint èxits ressonants, com l'Homenatge tributat als vellets de Biscaia, del qual en dona una magnífica informació el nostre caríssim confrare de Bilbao, *La Gaceta del Norte*.

--L'Associació del Sant Angel de la Guarda demana cooperació i ajut per a la seva hermosa obra de l'estiueig de les noies obreres delicades de salut, que cada estiu amb més dalè i amb més profit porta a cap amorosament, amb vera caritat cristiana. Bé se la mereix aquesta cooperació la simpàtica entitat barcelonina.

--Per R. O. del Ministeri del Treball, es disposa:

Que estan exceptuats dels règim de la jornada de vuit hores.

a) El treball del director, gerent i d'alts funcionaris de les empreses les tasques dels quals no

puguin estar subjectes a una estricta limitació de la jornada.

b) El dels porters que tinguin habitació en el mateix edifici encomanat a la seva vigilància.

c) S'han de considerar equiparats a aquests últims, els porters que cobren en caràcter permanent un sobresou mensual per al pagament de lloguers de la seva habitació, quan no habitin en l'edifici del Banc per falta material del local.

--Han comensat a l'Escola Industrial les classes de l'Escola d'Estiu d'enguany.

Per a comoditat dels alumnes, s'ha organitzat una sala de treballs i estudi en la qual, ultra altres comoditats, hi ha un servei de correspondència a benefici dels alumnes, essent recollides les cartes dues vegades al dia i portades directament a l'Administració Central. Així mateix els alumnes podran fer-se dirigir la correspondència directament a l'Escola d'Estiu.

També podran utilitzar els serveis del Restaurant establert a l'Escola Industrial.

--S'han reformat alguns articles de la llei d'emigració.

ESTRANGER

--La forta reacció política que es nota a Portugal va cristallitzant en una mena de feixisme que té molt preocupats als partits esquerrans.

--S'ha ajornat pel 19 i 20 de setembre pròxim el Congrés de les classes mitges que es té de celebrar a Berna (Suïssa).

--El govern italià acaba de posar fre a totes les desmasies de la premsa prohibint la publicació de tot escrit que afecti a la bona amistat de l'Estat amb les demés potències, o que falti al respecte que es deu a la religió, al Papa, al rei, a la pau pública, a la moral, etc.

--S'ha publicat un famós *Motu Propio* del Papa organitzant la catequesis per tal de contrarestar la ignorància religiosa que és una de les causes més funestes de descrutjanització i de corrupció.

--El govern ianqui ha pres mesures per a evitar les violentes aglomeracions que es produeixen als ports on desembarquen els emigrants.

Es coneix que encara és la Yanquilàndia el país de promissió per a infinitat d'obriers de tot el món.

--A Milà tingué lloc un valuós Congrés contra l'immoralitat, al que s'adheriren tots els Ministres i una munió de diputats i senadors. Els acords foren de caràcter radical i pràctic.

Aquí no en fem de congressos d'aquesta classe. Com que anem tan bé...

D'EXCURSIONISME

Res més interessant, certament, que les excursions al Pirineu Català, aquest Pirineu tan sublim i tan immensament bell que fou cantat un dia pel geni immortal de Verdaguer. Diem "res més interessant" pel fet de les facilitats amb les quals hom topa per a fer les excursions esmentades.

Cal sortir de Barcelona (Nord) amb qualsevol dels trens que van a Lleida. Un cop a Tàrraga, la simpàtica ciutat frontera de l'Urgell i la Segarra, una casa important per demés, el Garatge Sport, d'En Jaume Castells, situat al carrer de Ponent, us facilitarà automòbils equipats amb tot el luxe que permeten les carreteres de l'estat espanyol, ço que equival a dir que permeten viatjar amb la màxima comoditat. Disposa de turismes de dos a sis seients i d'òmnibus propis per a col·lectivitats. Els preus són sumament econòmics, tan com permeten les circumstàncies actuals. Això vol dir que si els amants de la naturalesa no aprofiten una tal avinentesa per a visitar aquest estiu les bel·leses immenses i incomparables del nostre Pirineu, serà perquè no voldran, ja que comoditats i facilitats no poden haver-n'hi més, certament.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijón i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprant el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canaries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

ç depén

LEGÍA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

PARA ENRIQUECER

la sangre, aumentar el apetito y fortificar el sistema nervioso, es un medicamento sin rival el jarabe

Hipofosfitos Salud

También se receta a las criaturas delicadas y enfermizas. Les favorece el desarrollo del sistema óseo. A poco de tomarlo, el rosado color de sus mejillas proclama las excelencias del preparado Aprobado por la **Real Academia de Medicina y Cirugía** :: 29 AÑOS DE CRECIENTES EXITOS.

Aviso: Rechácese el frasco si no se lee en su etiqueta exterior, con tinta roja, HIPOFOSFITOS SALUD pues con frecuencia y por mayor lucro en la venta se ofrecen similares

pos.

Que

de vuit

a) El
cionaris c

RANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 157